

СПОСОБИ АКТИВІЗАЦІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИЛАДОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

© Беспалюк Х.М., 2011

Приладобудування – це найбільш наукоємна галузь машинобудування, що випускає засоби виміру, аналізу, обробки і представлення інформації, пристрої регулювання, автоматичні і автоматизовані системи управління.

В часи Радянського Союзу галузь приладобудування була представлена державними потужними заводами, науково-дослідними інститутами, конструкторськими бюро, проектними інститутами, лабораторіями, які здійснювали проектування, виробництво та випробування приладів. Підпорядкування приладобудівних підприємств різним державним відомствам перешкоджало широкому розповсюдженню інновацій, науково-технічних ідей, досвіду, накопиченого вченими і виробниками. Внутрішньогалузева таємність і монополізм обмежували плідність співробітництва, виключали конкуренцію галузевої науки з академічними і вузівськими її секторами. Не відбувалося обміну досвідом із закордонними представниками галузі приладобудування. Технічна відсталість промисловості України, високий рівень фізичної праці у галузі стали наслідком недалекогоглядної політики, а не відсутності інтелектуального потенціалу чи новітніх технологій [1, с. 187].

Після здобуття нашою державою незалежності та переходу до ринкової економіки в галузі приладобудування відбулися зміни, які мають як негативні так і позитивні наслідки: багато великих підприємств розпалися через відсутність попиту на їх продукцію (наприклад, зникла необхідність забезпечення потужного військового комплексу); деякі підприємства продовжують працювати, але випускають значно менший товарний асортимент, часто здійснюють серійне виробництво продукції на замовлення чи тільки сервісне обслуговування раніше випущеної продукції, яка в умовах ринкової економіки не завжди є конкурентоспроможною; за допомогою колишнього кадрового потенціалу створилися малі та середні приватні підприємства, ТзОВ, акціонерні товариства, які в значній мірі мають напрямок науково-виробничої діяльності, володіють інтелектуальним потенціалом для розробки і впровадження інновацій та розвитку власних бізнес-портфелів.

На сьогоднішній день існує вільна ніша по виробництву побутових приладів, а зокрема пилососів та електропрасок. Для розвитку побутового приладобудування потрібні інвестиції, які можуть бути одержані з дотацій держави, пільгових кредитів банків для вітчизняних підприємств, або від іноземних інвесторів. Останнім необхідно створити сприятливий інвестиційний клімат через пільгове оподаткування, або звільнення від певних видів податків на деякий час для розвитку галузі.

Перспективним є виробництво контрольно-вимірювальних приладів. Підприємства даної підгалузі мають стабільні індекси виробництва і цін в динаміці (2003-2009 роки), що є позитивним, враховуючи економічну кризу, наслідки якої ми досі відчуваємо. Для даних підприємств потрібно покращити інноваційну активність для оптимізації свого бізнес-портфеля. Адже за 2009 рік підприємства, які виготовляють контрольно-вимірювальні прилади на Львівщині, не впровадили жодних нових технологічних процесів, і лише 3 види інноваційної продукції було виведено на ринок, що надзвичайно мало[2].

Для активізації інноваційної діяльності приладобудівних підприємств необхідно, насамперед, залучити кваліфікованих інженерно-конструкторських кадрів для досягнення високого рівня НДДКР та продуктивності виробництва. Для цього потрібно підвищити рівень вищої технічної освіти в інноваційному напрямку, відновити престижність та фаховість середньої технічної освіти, що стане основою для забезпечення майбутнього кадрового потенціалу підприємств. Відомо, що середній вік працівників на приладобудівних підприємствах схиляється до старшого покоління. Бажаним явищем було б забезпечення роботою молодих спеціалістів, які б вносили креативне мислення в колектив та бажання проводити зміни, які нерозривно пов'язані з інноваційною діяльністю підприємства.

Як свідчить статистична інформація [3]: „13 інноваційно активних підприємств Львівщини вивели нову продукцію для ринку, а інші 61 – нову тільки для підприємства.” Необхідно, щоб нової продукції на ринку ставало більше, тому що це допоможе підприємствам досягти високої конкурентоспроможності як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Для цього підприємствам потрібно залучити до НДДКР фахових конструкторів, інженерів, винахідників, науковців, – які б створювали інновації в лабораторіях, та менеджерів з інноваційної діяльності, маркетологів, логістів, – які б адаптували її до потреб ринку та можливостей підприємства.

1. *Александрова І.Є. та ін. Нарис історії приладобудування України: еволюція, сучасний стан: Монографія / І.Є. Александрова, Н.Г. Анненкова, Л.М. Бесов. – Харків. НТУ „ХПІ”, 2009. – 212с.* 2. *Промисловість Львівщини. Статистичний збірник // Державний комітет статистики України. Головне управління статистики у Львівській області. – Львів, 2010. – С. 151-157.* 3. *Інноваційна діяльність у Львівській області. Статистичний збірник // Державний комітет статистики України. Головне управління статистики у Львівській області. – Львів, 2010. – 97 с.*

А.Є. Буряченко

ДВНЗ “Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана”

ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ КОМУНАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

© Буряченко А.Є., 2011

Комунальна інфраструктура є одним з важливих елементів, який багато важить для розвитку міста. Доцільно назвати деякі чинники конкурентоспроможності й інвестиційної привабливості міста в сучасних умовах. Це – наявність або, навпаки, брак підготовлених і забезпечених комунальною інфраструктурою майданчиків, а також чіткі, прозорі правила, що регламентують під'єднання до мережі комунальної інфраструктури, яка в майбутньому істотно вплине на кінцеву вартість комунальних послуг.

Коли розвиток комунальної інфраструктури для майбутніх будівельних ділянок організують і забезпечують забудовники, тоді необхідно, щоб відповідно до спеціальних технічних умов щодо приєднання до систем водопостачання, водовідведення, централізованого тепlopостачання, електро- та газової мережі об'єктів інженерної інфраструктури, які потребують певної реконструкції або перебувають у процесі будівництва, були забезпечені регламентована прозорість і узгодженість із комплексом планів розвитку міських територій.

Варто зазначити, що на сьогоднішній день існують певні труднощі, пов'язані з розвитком місцевої інфраструктури. Так, відповідно до змін, визначених Законом України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо сприяння будівництву”, прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів здійснюється на підставі сертифіката відповідності, який видається інспекціями державного архітектурно-будівельного контролю. Тобто будинок має бути завершений та відповідати всім державним вимогам та стандартам.

Однак часто виникає ситуація, коли планується здавати в експлуатацію будинок, не під'єднаний до системи комунальної інфраструктури. Таке під'єднання повинен забезпечити забудовник за власний кошт (наприклад, прокласти дорожньо-транспортних шляхи). Отже, на нашу думку, є цілком слушною необхідність додержання принципу організації розвитку комунальної інфраструктури, який полягає в тому, що будівництво локальних (внутрішньомайданчикових) інженерних мереж для під'єднання до об'єктів комунальної інфраструктури повинен здійснювати кожен конкретний забудовник з використанням кредитних та інших інвестиційних схем, тобто за власний кошт. Проте через значну вартість процесу забудови і у зв'язку з кризою до законодавства було внесено деякі зміни, покликані зменшити витрати забудовників, а саме: “...у разі якщо для створення можливості постачання електроенергії, газу за технічними умовами постачальника за рахунок споживача (інвестора, забудовника) або його силами збудовані додаткові мережі (об'єкти),